

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 61/2026-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného SOPKO LEGAL s.r.o., Paulínska 24, Trnava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN-15C/5/2014 a v konaní vedenom pod sp. zn. PN-15C/35/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. PN-15C/5/2014 a v konaní vedenom pod sp. zn. PN-15C/35/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Trnava **prikazuje** v konaní sp. zn. PN-15C/35/2016 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie **4 000 eur**, ktoré **je** Okresný súd Trnava **povinný** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Trnava **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 61/2026-14 z 10. februára 2026 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z.

o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručенú ústavnému súdu 10. novembra 2025, ktorou sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), (v petite ústavnej sťažnosti bližšie neidentifikovaného, pozn.) základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) (pôvodne Okresného súdu Piešťany) v konaniach vedených pod sp. zn. PN-15C/5/2014 (pôvodne sp. zn. 15C/5/2014) a pod sp. zn. PN-15C/35/2016 (pôvodne sp. zn. 15C/35/2016) (ďalej aj „napadnuté konania“). Žiadal priznať finančné zadosťučinenie 15 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení žalovaného, proti ktorému sa žalobkyňa žalobou z 13. januára 2014 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady škody. Žaloba žalobkyne bola v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia uznesením č. k. 15C/5/2014-127 z 19. januára 2016 vylúčená na samostatné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. PN-15C/35/2016.

3. Sťažovateľ uvádza, že v napadnutých konaniach bolo nariadených dvadsaťsedem termínov pojednávania, pričom sa uskutočnilo desať z nich. Bola nariadená i obhliadka nehnuteľnosti, ktorá sa uskutočnila v konaní o náhradu škody 30. apríla 2019, teda po piatich rokoch od začatia konania a v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia 30. júna 2020 a 7. októbra 2021.

4. V konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. PN-15C/35/2016 z 13. decembra 2024, pričom sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie 7. marca 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že ani po uplynutí 11 rokov odo dňa začatia konania nie sú napadnuté konania právoplatne ukončené ani v merite veci a ani v časti náhrady trov konania a ich výšky. Dôvodí, že dĺžka trvania konania je neprimeraná a postup okresného súdu možno označiť za neefektívny a nesústredený. Poukazuje na to, že neprimeraná dĺžka oboch napadnutých konaní nebola vyvolaná správaním sťažovateľa a nie je odôvodnená ani právnou či faktickou zložitou veci.

6. Má za to, že žiadna skutková ani právna zložitost' veci nemôže ospravedlniť takmer 11 rokov trvajúce súdne konanie na súde jednej inštancie. Dodáva, že vlastnou činnosťou nijako neprispel k predĺženiu konania a zodpovednosť za dĺžku trvania napadnutých konaní pripisuje výlučne súdu.

7. O akceleráciu priebehu konania sa pokúšal podaním sťažnosti predsedovi súdu, ktorý vyhodnotil sťažnosť ako neodôvodnenú. Následne sa sťažovateľ obrátil so žiadosťou o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu na predsedu Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“). Predseda krajského súdu v liste z 18. novembra 2024 konštatoval existenciu

priťahov v konaní a uviedol, že dĺžku konania v trvaní desať a pol roka nemožno považovať za primeranú.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

8. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. 1SprV/190/2026 z 12. marca 2026 poukázal na podstatné skutkové a právne okolnosti napadnutých konaní. Vníma motív podania ústavnej sťažnosti vo vidine získania finančného zadosťučinenia z rovnakých dôvodov, ako bolo ústavným súdom skôr priznané finančné zadosťučinenie žalobkyňi. Poukazuje na podstatný rozdiel medzi konaním pred ústavným súdom iniciovaným žalobkyňou a týmto konaním, a to najmä pokiaľ ide o to, že vec pod sp. zn. PN-15C/5/2014 je právoplatne rozhodnutá a vec pod sp. zn. PN-15C/35/2016 je čiastočne právoplatne rozhodnutá. Dodáva, že v konaní nezistil zbytočné subjektívne ani objektívne priťahy, ktoré by boli spôsobené sudcom alebo sudkyňou alebo pracovníkom či pracovníčkou okresného súdu. Vzhľadom na skutkový a právny stav má za to, že hoci konanie trvalo 11 rokov, nepovažuje ústavnú sťažnosť za opodstatnenú.

9. Súčasťou podaného vyjadrenia bol aj rozpis úkonov k oboj napadnutým konaniam.

III.1. K napadnutému konaniu vedenému pod sp. zn. PN-15C/5/2014:

10. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. PN-15C/5/2014 bolo uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej na dome žalobkyne, ktorá mala byť spôsobená druhou prístavbou bezprostredne susediaceho domu žalovaného. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nehnuteľnosť bola poškodená na viacerých miestach a z rôznych príčin.

11. Nedostatok skutkových tvrdení žaloby viedol k výzve žalobkyne na upresnenie uplatňovaného nároku. Uznesením z 19. januára 2016 okresný súd vylúčil nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia na samostatné konanie. Žalobkyňa disponovala s predmetom konania, keď trikrát podala návrh na zmenu žaloby, ktorým rozširovala uplatnené právo.

12. Okresný súd považuje vec za zložitú z dôvodu veľkého počtu súvisiacich rozhodnutí a vyjadrení správnych orgánov, listinných dôkazov z trestného konania, dvoch rôznych znaleckých posudkov pripojených k žalobe, odborného vyjadrenia znaleckého ústavu pripojeného k žalobe. Poukázal aj na rozsah vykonaného dokazovania, a to najmä s ohľadom na množstvo listinných dôkazov, fotografií a výsluchov, ktoré boli v konaní vyhotovené. Potrebu vykonania rozsiahleho dokazovania odôvodňuje počet uskutočnených pojednávaní. Z celkového počtu 21 nariadených termínov pojednávania bolo uskutočnených 10 pojednávaní, pričom dôvody zrušenia, resp. zmeny termínu pojednávania spočívali v nevyhnutnosti predĺženia lehoty na vypracovanie znaleckého posudku, práceneschopnosti žalobkyne či jej právneho zástupcu.

13. Súd poukázal aj na okolnosti na strane sťažovateľa, ktorými prispel k celkovej dĺžke trvania konania. Uviedol, že sťažovateľ prispel k dĺžke trvania konania tým, že doložil niektoré rozhodnutia zo stavebného konania až v priebehu sporu, podával opravné prostriedky, požiadal o odročenie termínu obhliadky, žiadal o opravu zápisnice z obhliadky, pričom jeho žiadosť bola vyhodnotená ako neopodstatnená.

14. Vo veci súd vyhlásil rozsudok 22. októbra 2024 a 4. februára 2025 vydal opravné uznesenie. Proti rozsudku boli podané odvolania oboma sporovými stranami. Okresný súd predložil vec na rozhodnutie krajskému súdu 16. júla 2025. Odvolací súd vrátil spis súdu prvej inštancie 19. januára 2026 spolu s potvrdzujúcim rozsudkom z 10. decembra 2025. Napadnuté konanie je právoplatne skončené od 26. januára 2026.

III.2. K napadnutému konaniu vedenému pod sp. zn. PN-15C/35/2016:

15. Po vylúčení nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia na samostatné konanie žalobkyňa rozšírila uplatnený nárok celkovo dvakrát. Tvrdenie žalobkyne o vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívalo v argumentácii, že žalovaný stavbou zaberá časť pozemku patriaceho žalobkyni. Okresný súd považuje vec za skutkovo zložitú, keďže obe sporové strany predložili do konania geometrické plány s protichodnými závermi. Súd následne nariadil znalecké dokazovanie na zistenie, či časť stavby sťažovateľa zasahuje do pozemku žalobkyne. Žalobkyňa mala v priebehu konania ambivalentný postoj k vykonaniu znaleckého dokazovania. Napokon bolo toto znalecké dokazovanie vykonané a bolo zistené, že časť stavby žalovaného zasahuje do pozemku žalobkyne. Po tom, čo súd ustálil, či stavba zasahuje do pozemku žalobkyne, vykonaním ďalšieho znaleckého dokazovania zisťoval výšku bezdôvodného obohatenia.

16. Okresný súd poukazuje na to, že v konaní bolo celkovo nariadených 27 pojednávaní, z čoho sa uskutočnilo 10 z nich. Poukázal na dôvody na strane sťažovateľa smerujúce k predĺženiu konania. Rozsudok bol vo veci vyhlásený 13. decembra 2024. Proti rozsudku podali obe sporové strany odvolanie. Po zrealizovaní úkonov pred predložením veci krajskému súdu bola vec predložená 30. júla 2025. Odvolací súd vrátil spis okresnému súdu 5. januára 2026 s tým, že rozsudok okresného súdu sčasti potvrdil a sčasti zrušil. Okresný súd nariadil pojednávanie na 14. apríl 2026.

17. Ústavný súd nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľa na zaujatie stanoviska k vyjadreniu, keďže jeho obsah nevedol k pochybnostiam o potrebe vyhovieť ústavnej sťažnosti v jej esenciálnej podstate (porušenie označených práv).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

19. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach. Eventuálne žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie bližšie nešpecifikovaného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva

(ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

21. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 250/2025).

22. Z práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vyplýva povinnosť súdu aj sudcu organizovať prácu tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo, teda zabezpečiť procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. V zmysle čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. V zmysle § 157 ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

23. K vzniku zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom môže pritom dôjsť nielen jeho nečinnosťou, ale aj jeho neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou (m. m. I. ÚS 7/2011).

24. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

25. Posudzujúc kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že právne veci sťažovateľa sa vyznačujú zvýšenou mierou zložitosti potvrdzovanou aj potrebou vykonávať rozsiahle dokazovanie vrátane znaleckého dokazovania. Konštatuje však, že nejestvuje taká právna a skutková zložitosť veci, ktorá by bez ďalšieho ospravedlnila na jednom stupni 11 rokov trvajúce súdne konania. Okresný súd bol povinný napriek zložitosti konania vykonávať jednotlivé úkony tak, aby sa každým jednotlivým úkonom približoval k rozhodnutiu vo veci. Celková dĺžka trvania konania naznačuje, že okresný súd nepostupoval vo veci v súlade s už uvedeným.

26. Pokiaľ ide o hodnotenie správania účastníka konania, ústavný súd nebadá na strane sťažovateľa vystupujúceho v procesnom postavení žalovaného žiadne také okolnosti, ktorými by sa významnou mierou negatívne podieľal na celkovej dĺžke trvania napadnutých konaní. Dôvody, ktoré okresný súd vnímal ako prispievajúce k dĺžke trvania konaní, nevykazujú charakter účelovosti v tom zmysle, že by bolo zrejmé, že sťažovateľ týmito úkonmi mal v úmysle len predĺžiť napadnuté

konanie. Ústavný súd ani v správaní žalobkyne neidentifikoval taký postup v konaní, ktorý by napovedal účelovému využívaniu prostriedkov na umelé predlžovanie konania. Skutočnosť, že žalobkyňa v priebehu konania neustále predkladala nové dôkazy, resp. že žalobkyňa dávala a odopierala súhlas s vykonaním znaleckého dokazovania, možno pripisovať skôr na vrub okresnému súdu. Bolo totiž jeho úlohou, aby riadil či usmerňoval priebeh konaní.

27. V súvislosti s ústavným prieskumom postupu okresného súdu v napadnutých konaniach ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a vyžiadaného spisového materiálu zistil, že napadnuté konanie okresného súdu sp. zn. PN-15C/5/2014 začalo podaním žaloby pôvodne na Okresnom súde Piešťany 13. januára 2014. Okresný súd rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. PN-15C/5/2014 rozsudkom vyhláseným 22. októbra 2024, ktorý bol po podaní odvolania oboma sporovými stranami potvrdený. Vo veci vedenej pod sp. zn. PN-15C/35/2016 okresný súd rozhodol rozsudkom z 13. decembra 2025, ktorý bol krajským súdom sčasti zrušený po podaní odvolania oboma sporovými stranami. Okresnému súdu trvalo 10 rokov, kým v napadnutých konaniach vôbec prvýkrát rozhodol. Už len táto skutočnosť je dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v oboch napadnutých konaniach, a to bez potreby hlbšej analýzy jednotlivých úkonov okresného súdu. Ústavný súd preto nepristúpil k vyhodnocovaniu postupu súdu pri vykonávaní toho-ktorého procesného úkonu, ak je zrejmé, že vykonanie procesných úkonov vo svojom súhrne prekročilo akceptovateľnú dĺžku trvania na jednom stupni.

28. V súlade s judikatúrou ústavného súdu (II. ÚS 481/2017) v prípadoch extrémnych prietáhov v konaní dochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov už samotnou dĺžkou súdneho konania, ktorá predlžuje stav právnej neistoty do takej miery, že sa právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v napadnutých konaniach došlo postupom okresného súdu k zbytočným prietáhom.

29. Preto ústavný súd nemohol ani v prípade tejto ústavnej sťažnosti z ústavnoprávneho hľadiska akceptovať postup okresného súdu ako súladný s právom sťažovateľa na konanie bez zbytočných prietáhov a konštatuje, že postupom okresného súdu v napadnutých konaniach bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

30. Sťažovateľ v dôsledku prietáhov namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť, plynulosť a efektívnosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. II. ÚS 580/2025). Sťažovateľ neuviedol špecifickú argumentáciu, ktorá by odôvodňovala konštatovanie porušenia základného práva na súdnu ochranu, skôr zovšeobecňujúco uviedol, že postup súdu dosiahol pochybenie intenzity odôvodňujúcej úvahy o odmietnutí spravodlivosti. Ústavný súd vylučuje oprávnenosť úvah o odmietnutí spravodlivosti nielen vzhľadom na postup okresného súdu, ale najmä vzhľadom

na správanie sťažovateľa, ktorý sa o urýchlenie priebehu konania začal usilovať až v roku 2024. Z uvedených dôvodov v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovelo (bod 5 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

31. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konať. Ústavný súd uložil okresnému súdu príkaz vo veci konať bez zbytočných prieťahov, pretože toto konanie pokračuje na súde prvej inštancie.

32. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ požadoval priznanie zadosťučinenia vo výške 15 000 eur, čo odôvodňoval neprimeranou dĺžkou napadnutých konaní, pričom zároveň konštatoval, že vzhľadom na procesné štádium konania (ku dňu podania ústavnej sťažnosti) nebol predpoklad jeho skončenia.

33. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pričom pri jeho určení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

34. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal okrem dĺžky napadnutých konaní aj na charakter napadnutých konaní, správanie sťažovateľa, ako aj na samotný postup okresného súdu. Ústavný súd prihliadol aj na čas podania ústavnej sťažnosti, keď táto bola podaná až po vyhlásení rozsudkov v oboch napadnutých konaniach. Vzhľadom na uvedené okolnosti preto rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia 4 000 eur (bod 3 výroku nálezu). Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovelo tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

35. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 949,17 eur (bod 4 výroku nálezu).

36. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby

uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľa zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože jeho právny zástupca je platiteľom tejto nepriamej dane.

37. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu